

IVA ADAMCOVÁ

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Přepis besedy konané 19.12.2015

Iva Adamcová – Uherské Hradiště 19. 12. 2015

Srdečně vítám Ivanku Adamcovou, na kterou jsem se moc těšila. Vítejte u nás v Uherském Hradišti. Děkuji Vám.

Sylvie Králová – zpěv:

*Kdo jsem já, kdo já jsem, čím jsem já, čím já jsem,
otázky mé, kdo zodpoví,
snad srdce mé mi tichem napoví,
černá i bílá, země i nebe, oheň a voda,
ve všem hledám stvořiteli tebe.*

Haleluja...

*Rozpomínám se, noc odchází,
den probouzí se, nové světlo přichází,
v srdci mém záře, všech barev jas,
Bůh probouzí se v srdcích, tančí v každém z nás,
ve světle se rodí nové barvy duhy,
zemí s nebem pojí křišťálové stuhy.*

Haleluja...

*Tu novou záři důvěrně znám, srdce mi tančí,
svůj domov poznávám,
ta známá vůně, barvy i jas,
Bůh probouzí se v srdcích,
nastal lásky čas.*

Haleluja...

//Potlesk// Moc děkuji a dovolu mně, abych přivítala mezi námi poklad, který jsme dneska přivezli z hostýnských vrchů, a to naši Ivanku Adamcovou. A ještě bych se tady ráda zmínila o některých věcech, které jsme pro vás přivezli, a jsou pro vás připravené v předsáli. Jedna z nich, ta nejnovější pro nás, je nová nahrávka cédéčka, na které mnozí z vás, kteří mně znáte, čekáte s námi. Takže jenom chci říct, že jsme s Tomášem před dvěma dny přinesli CD, které se jmenuje „Labyrint“ a navazuje na CD „U Pramene“, které možná už mnozí z vás znají. Oboje je vlastně inspirováno hostýnským pramenem. Co se týká CD „Labyrint“, je to vlastně labyrint celé naší cesty, která vede vždycky nikam jinam, než hluboko do srdce a hluboko do nitra.

Takže vlastně to CD je už dneska mezi námi. A jeho první dobrou kmotřičkou a sudičkou byla právě včera na krásném setkání v Královské Oáze Ivanka Adamcová. Takže, sudičko, moc děkujeme. Takže pokřtěné hostýnským pramenem je vám dneska k dispozici. A vlastně už si ho potom můžete, pokud vás to bude zajímat, vyzvednout u stánečku PKPR, které pro nás připravilo obrovské množství krásných dárečků. A jeden z nich, jako dáreček, je nový kalendář, na kterém, jak mi bylo řečeno, má Ivanka svoje boží hlášky. Jednu veselou jsem si přečetla, najděte si ji tam, je jich tam hodně. Je to krásný kalendář, který je zase k dispozici, který vám zase „Příležitost k podání ruky“ připravila ve spolupráci s Ivankou, je tam na jejích stolečku. A novou informací je také to, že se dá platit i v českých korunách i v eurech, jak mi bylo řečeno. Tak to je asi za mě, Sylvii Královou z Hostýna, všechno.

A já bych poprosila teď zahájit dnešní Ivančino povídání písní.

Jani, mohu se jenom zeptat, máš tady dneska céděčka? Tak dobrá zpráva pro ty, na které se v Otrokovicích nedostalo, máme i céděčka od Janičky. Takže máte dneska spoustu nových dáreků. Můžete si je potom vybírat.

Jani, já tě moc vítám. Jenom chci říct, já jsem Janku poznala vlastně v Otrokovicích, kde jsme se poznaly i s některými z vás a hluboce jsem se zamilovala do jejich písní, do jejího projevu a do Jany samotné. Ale já už nebudu mluvit a raději ať si to potom řeknete vy sami sobě. Děkuji.

Jana Máčovská: A prvé, čo mi napadlo bola úplne nová pieseň, ktorú vlastne by som tu zahrala, ešte ani ja ju sama dobre nepoznám, ale nejako... asi to tak malo byť...

Jsou Vánoce, takže ten dárek je příhodný, tak zpívej Janičko.

Ďakujem pekne. Ďakujem vám všetkým.

*Mám, stále mám ten pocit,
že niekde blízko nás je to bájne tam,
tak dám všetko čo mám a nič viac nečakám,
len plameň v svojom vnútri ticho rozducham,
ale tým súhvezdím miliónov hviezd
na dlhú cestu ciest do ľudskej duše,
už cítim, že som tu za všetkých
a všetci za jedného ako mušketeri
v dobách studených.*

*Aj ty svieť, iba svieť
ako mesiac svieta v tmavej noci
bez pomoci hviezd, keď sú za oblakmi,
tak dýchaj a prisúď dychu moc,
veď čo viac si môžeš priať
ako môcť tu byť a hriať.*

*Mám, dávno mám ten pocit,
že niekde v hĺbke v nás je to bájne tam.*

Ďakujem veľmi pekne, som sa musela skloniť.

Děkujeme, já jsem cítila každou strunu a myslím si, že si musím trochu i osušit oči. Ještě že to dojetí, ta pozitivní emoce je povolena, ta nepatří k hmotnému světu. A když se tak na vás koukám, musela jsem si vás před chvilkou vyfotit, protože kdysi dávno jsem vás takhle viděla. Bylo to moře, moře lidských jedinců, nad kterými jsem stála, sice na skále, ale tohle tak trošičku tu skálu připomíná.

A já mám teď za sebou tři dny cestování, dnes jste čtvrtým a posledním dnem před mým dlouhým odpočinkem. A protože všechno držím svým srdcem, včera jsem spala dlouhých dvanáct hodin, to už jsem dlouho neodpočívala. A v noci přišly nové obrazy, protože nikdy, když někam přicházím, dopředu nevím o čem budu mluvit, ale dnes v noci jsem zahlédla obrazy, které vám mám říct. A jsou takovým velkým zastřešením všech těch čtyřech let, kterými jste mě provázeli.

Dva roky jsem trpělivě přednášela, pak jsem si myslela, že už bych měla skončit. Ale ono mě to stejně moc nepustilo, protože bylo důležité, abyste se dozvěděli všechny vaše odpovědi, které vznikly za ty první dva roky. A protože teď už končí druhá polovina toho povídání a už máte všechno vysvětleno, a také díky Danovi a všem lidem, kteří se zúčastnili všech dalších procesů, aby se k vám všechno dostalo a doteklo to ve správný čas a ve správnou dobu. Jsem šťastná, když můžu koukat na to množství, které přichází, a všem nám je vždycky lépe a lépe, protože to rozséváte kolem sebe. A nemusíte ani mluvit, stačí to jenom žít. Ti druzí někdy snáz pochopí všechny věci, když vidí váš klid, i když mu nerozumí, ale začnou vidět, jak to zabírá.

A proto dneska přišlo v noci opravdu zastřešení, abyste opravdu rozuměli všemu, celému vývoji, který se odehrával celé dva tisíce let, to znamená od příchodu, od prvního příchodu Krista, to znamená prvotní informace. A proto dneska v noci přišla tahle mřížka těchto devíti bodů, kterou vám dnes mám vysvětlit:

SYN   OTEC   DUCH

SYN   MATKA   OTEC/DUCH

DUŠE   HMOTA   ZDROJ VESMÍRU

V Bibli se píše ta první lajna. Je to ve jménu Syna, Otce i Ducha svatého. Před dvěma tisíci lety totiž, když první informace byly sem nastaveny, a Ježíš promluvil, řekl zajímavou věc: „Já i otec jedno jsem,“ což se dá vysvětlit v rovině první linky. Ale později, za chvíli, za pár minut vám řeknu vysvětlení druhé linky, které je ale úplně, ale úplně jiné. Ježíš přinesl informace o tom, že jste Bohové, že nejste hmotou. A protože Syn v tomto podání je skutečně Duše, která se vyvíjí. Tady máte v té spodní lince vysvětlení všech těchto sloupců. Je to Duše, je to částička, která je rozdrobená pod hmotou planety, a která vlastně původním a prapůvodním zdrojem, který tam je. Ukládá v sobě původní vaši složku Boha neboli Ducha. A protože on věděl, že ho nemáte uctívat, že Ježíš je pouhopouhá hmota, proto řekl slova, která tam jsou. Jste Bohové, a já jako Ježíš, jako hmota Ježíš, jedno jsem s Otcem. Podívejte se dolů, pod rubriku Otce, znamená to hmota, v tehdejší terminologii totiž nedovolovala jednu jedinou věc, nesměli jste vědět přímo a okatě, že Otec v této fázi znamená hmotu, neboli výukové pole, na které se promítá vědomí Boha, abyste si procházeli jednotlivými zkušenostmi, protože všechny odpory v těle hmotném máte nahrané, a vaše tělo samo dělá všechny odpory, a vy si je jen přivlastňujete, a pak si myslíte, že jste hmotou. Ale on také nechtěl, abyste ho uctívali, protože věděl, tak jako já vám vysvětluji celé čtyři roky, že se nemáte koukat na Ivu, protože Iva je jenom hmotná složka, a Jednota je Jednota, nikdo není vyšší, nikdo není nižší. A každý obdiv a uctívání vede k rozdělenosti, nebo-li k dualitě, a nepochopení systému Jednoty, že všichni jsme jedním jediným Bohem rozdrobeným do jednotlivých hmotných složek, které se učí.

Nejvyšší byl Duch, ten je pořád stejný. V této době ale byla krutě nepochopena žena, celé ženství. A i v ději, který se odehrával okolo Krista. A to bylo strašně zajímavé, viděli jste to - i apoštolové, kteří byli obyčejnými lidmi, protože on si vybíral Ježíš mezi obyčejnými lidmi. Ti, kteří pracují bez ustání pro blaho společnosti, nejsou pyšní. Přesto tam ještě tenkrát bylo spoustu odporů, které apoštolové měli. A ukázalo se to přesně v době, kdy přišla do jejich okolí Máří Magdaléna. Což bylo reprezentováno ženstvím, které v té době bylo ponižováno. A také bylo ponižováno to, co před tím projevovala, jak se chovala, tito lidé neuměli odpouštět. Ale hlavně, ona byla druhou polovinou celistvosti Krista, a tak mnozí z tohoto okolí Krista na ní žárlili, poukazovali, záviděli a snižovali její hodnotu, právě na úkor její minulosti. Toto se odehrávalo, a je to součástí Bible, a je to dva tisíce let stará událost. Bylo tenkrát jasné, že hmota nemůže být pojmenována jinak než Otec, jinak by mnozí pochopili mnohem dřív, než bylo záhodno. Ale vy jste před sebou ještě měli mnohé inkarnace, někdo deset, někdo dvacet, někdo patnáct.

A bylo nastaveno v DNA planety, že v tuto dobu přeletíme automaticky hmotou planety do 5D vibrací, takže nastane jiná doba, kdy si mnozí vzpomenou. Toto rozvzpomenutí se je totiž nastavené v DNA planetě a má ho pouze prvních osm procent bytostí, které si do této doby připadaly jako hmota, protože umírá posléze jejich odporová vlastnost hmotného těla, jelikož jste dodrželi pouhý čas v prostoru hmoty pod časoprostorovou křivkou planety, to znamená od jejího obalení a vzniku na začátku 3D Vědomí. Před tím jenom byla dvojnásobná a jedna jediná první dimenze, tam ještě planeta neexistovala, a záleželo to pouze na teplotě vesmíru. A od té doby tady jste. Vaše Vědomí je klid, obrovská láska, která prochází vývojovými stupni. Napřed skrz kámen, pak přes

rostliny, potom přes zvířecí stavy, až do lidského kabátku. A těch lidských kabátků máte zhruba pět set. A všechny jsou jedním jediným balíčkem, už od toho kamene, až do této chvíle. A protože je nastavené v tomto čase, který jediný musíte dodržet, nic jiného, že vám zemřou odpory, a tím se dovíte, kdo jste.

Bílí mágové si myslí, že lze posílat lásku. Láska se nedá posílat. Ten kdo posílá lásku si myslí, že miluje, ale je to vyjádřený odpor k nějakému dění nebo nedokonalosti světa. Ale ten svět je dokonalý právě takový, jaký je. A přes vývojové fáze, které jste si navolili, jsme se dostali po dvou tisících letech až sem, kdy v DNA planety se objevila informace u jednoduché složky, byla jsem sem propašována. Přijala jsem dobrovolně všechny odpory Ivy, které se musely udít. Nebyly už velmi, velmi silné, ale bylo to někdy nepříjemné, protože já, jako Vědomí, které hlídalo hmotu Iva, by už neudělalo žádné takové věci, ale neměla jsem žádnou šanci, protože jsem slíbila i vám, i okolí, že si vše projdu znova, abych se sem dostala, a mohla vám v tuto dobu všechno znova vysvětlit. Ale nyní můj úkol byl, abych vám změnila tuto trojnost v názvech. Syn zůstává, je to iluze Duše jednotlivého člověka, protože v trojnosti tu Duši máte, existuje trojnost - tato Duše je uložena pod Matkou. Matka je hmota, tady byla hmota nazývána jako Otec, to je rubrika hmoty. A samozřejmě je tam Otec/Duch. Vidíte to? Tady se Otec posouvá, takže původní výrok - já i Otec, jedno jsem - je o stupeň vyšší, tady už jste Otec: Bůh/Duch.

Takže vidíte, že výrok, který byl dva tisíce let v úplně jiném významu, je i teď platný, ale pod jinými významovými hesly. To znamená, že Bůh/Duch ve stoprocentní velikosti a stoprocentní plnosti byl obalen na začátku třetí dimenze hmotou - Matkou, vaším kabátkem, kterým dnes vypadá vaše tělo a vypadali jste samozřejmě podobně v těch posledních pět seti zrozeních. Museli jste si projít velmi dlouhou řadou zrození, a velmi těžkými situacemi, a vaše hmota měla v sobě program všech odporů, kdy jste se bránili a útočili svými negativními emocemi, které byly nahrány ve vašem hmotném těle. A to tělo je dělalo samo. Vy jste nebyli schopni si vzpomenout, že to nejste vy, kdo útočí, ale pán, pán hmoty, která má jméno Satan, a ten vás informoval o spoustě nesmyslů, přesně tak, jak se mu to hodilo, protože zadarmo, a bez času a prostoru, se nikdo nemůže dostat z jeho spárů. A je to dobře. Je to skutečně dobrý učitel - hmota.

Nedávno mi někdo napsal básničku k svátku, která končila (vy moc dobře víte, že jsem sprosták, já myslím, že ti co mě sem pozvali tak ti to neví, tak teď se neděste) - tam někdo na konci napsal: „...a má hmotu u prdele.“ Já jsem poděkovala za básničku, básnička byla krásná, i ta prdel se mi líbila, ale pánové a dámy, není to pravda. Kdybych totiž měla hmotu u prdele, tak nebudu dobrý duchovní učitel - já hmotu miluji. Hmota je prostředek a plátno, na kterém se promítá vaše božské Vědomí. A bez ní, věřte mi, byste nemohli dostát po tomto procesu dlouhého vývoje pozice vlastního Božství a vstoupit do ne trojnosti, ze které vystupujete, ale do dvojnosti. Dvojnost znamená, že po automatickém zastavení, po těch všech průchozích inkarnacích, které jste kdy prožili, automaticky hmota těla umírá, říká se tomu smrt ega, neboli mystická smrt, která je úplně stejná jako běžná lidská smrt, akorát že se objeví někde uprostřed vašeho života. Najednou jste mrtví, tělo nereaguje v jakýchkoli těžkých situacích. A teď se vám bude stávat velice často, a je to velmi důležité, aby jste to věděli, že ta hmota je tak

moudrá, a tak vás nechce propustit ze svých spárů, že vám bude hrát neuvěřitelné divadlo, kdy už nereagujete nitrem, ale ona bude dělat věci, jako by se bála, jako by útočila, abyste se ještě chytili.

Já jsem byla před dvěma, třemi dny v Ostravě na takovém soukromém krásném setkání. Přišlo asi šedesát lidí do jedné hospůdky, ti co poslouchají na Ostravsku. A pak druhý den jsem dostala nádherný e-mail od jedné mladé ženy, která mi to odsouhlasila, protože jsem tam vyprávěla ty příběhy, kdy třeba už nezareagujete v autě, a najednou se vám rozklepou ruce, a vy nevíte proč se klepou, protože to tělo na vás chce hodit, že vy, vy se ještě bojíte, a že se klepete, ale není to vaše. Ještě se snaží o tu vládu nad vámi, aby vás strhlo svou pozorností. Tady už jste viděli klid a mír, ať bylo okolí dramatické, ať děj z tohoto světa byl obtížný, tak se alespoň snaží tou reakcí něco zmanipulovat. A tahle mladá žena mi napsala, že celý svůj život procházela pocity, že není dobrá. A znáte to, když si připadáte špatní a horší než ti ostatní, tak kdokoli na vás cokoli řekne, hned to bere ego jako útok, protože vy se stáváte hmotou právě tím odporem, že jste špatní na první čakře, a pak následují takové ty slovní potyčky anebo lítosti, že na vás někdo útočil, ale to okolí na to ani nemyslelo. A tahle mladá žena přišla jedno odpoledne si pokecat se svou babičkou a s dědou. Říkala: „Ivanko, a najednou babička zvedla hlavu, a to už jsem cítila, že atmosféra je jiná... A ta pusa vypálila, trefila se přesně do černého. A teď pozor, poprvé v životě jsem zažila klid, mír. Nic ve mě nebylo. Přesto s údivem sleduji, jak tělo vyskočilo, tvářilo se nasraně, proběhlo obývánkem, hodilo na sebe kabát, bouchlo domovními dveřmi. A teď jsem stála na ulici a nevěděla jsem proč tam stojím... Třeštila jsem oči, teď mi bušilo srdce a říkám si: ‚Co budu dělat?‘ Vždyť poprvé v životě jsem nebyla naštvaná, nevadilo mi to, byl klid.“ A tam zahlédla a potvrdila mi to, co jsem den před tím vyprávěla. Říkala: „Tak jsem sáhla do kapsy, odemkla jsem, sundala jsem kabát, sedla jsem si do toho obýváku... A teď jsem cítila, že se k tomu někdo vrátí, že bude: ‚Kam si běžela?‘ Nikdo neřekl ani slovo, konverzace pokračovala, jako kdyby se nic nestalo.“ Protože tam jste se neodpojili od toho společného Božství.

Když já koukám na vás, tak koukám na moje vlastní Božství a na moji vlastní hmotu. Teď si budete říkat: „Ona si přivlastňuje naši hmotu.“ Vždyť jsme planeta. To je právě Jednota, to je zážitek 5D. Veškerá hmota na planetě, jakkoli oživená, v jakémkoli vývojovém stupni, a to mi věřte, je vaše Matka, a váš Otec je váš Duch, který původní byl pod planetou. Když si tohle uvědomíte, nastal čas, že vaše odpory hmotných těl té hmoty, které vám doteď dirigovala, umírají. Odpory na spodních pěti čakrách se zastaví, automaticky nemusíte dělat vůli člověka nic. Černí a bílí mágové si myslí, že naopak. Že musí hodně makat na tom, aby byli lepší, čímž posilují odpor hmoty, a proto tohle jim fungovalo do doby, než jsme proletěli v březnu 2013 hladinou 5D, jenom prstencem, kdy hmota se změnila a má jiné vlastnosti. Dnes, když tohle udělá člověk, a natahuje se k tomu Božství s vůlí člověka, vyjadřuje vůči Bohu obrovský odpor. Tito lidé si myslí, že láska se dá posílat, ale láska není k posílání, není to nic, není to představa, kterou oni posílají. Láska je stav, když vám zemře odpor hmotného těla. Zemře hmota, nic ve vás nekřičí, nic neútočí. Do té doby lidské tělo je zvířetem, které bojuje o svou jedinečnost. Láska je to, že tady na tomto místě, na kterém stojí hmota Iva, která mlčí, a zažívá království nebeské, které neútočí žádnou negativní emoci,

zůstávají jenom pozitivní emoce, v 5D zůstávají jenom tyto, tady nevypouští do planety toxiny odporů. To je láska. Klid, mír, původní klid a mír, kterým jste vždycky byli. Jenom jste se dlouho, dlouho dívali na to dění té hmoty. A teď pozor, veškerá vaše hmota je celá planeta. A je hodně těžké vysvětlit bílým a černým mágům, že musí souhlasit s konáním každého člověka, který cokoliv tady dělá. Teď se právě dějí takové dramatické věci na planetě, aby vás to strhlo ještě do odporu k tomu, co se někde děje... Ale věřte mi, že na celé planetě jsou všechny třídy, kterými musíte projít, abyste se v pokračování narodili přesně tam, kde bylo zapotřebí, abyste pokračovali. To znamená, že jsou tu všechny třídy přítomny. I ti, kteří útočí. I ti kteří posílají a brání se těmto útokům nebo kritizují. I to je útok hmotného těla, ale tím se otevírají možnostem útoků těchto sil. Teprve Duch, který vládne hmotě, je nad hmotou, a ta hmota na něj nedostřelí. To je důležité poznání.

Já jsem tady samozřejmě namalovala obrázek, který jistě znáte, vy co jste na Facebooku, tak úplně stoprocentně. Tady vidíte stav hmoty těla, to znamená od první třídy do osmé, to znamená do nejvyššího stavu ve 3D planetě, což je bílé mágovství, to je systém léčitelství. Nebo vypínání se k Božství ve formě meditací. Což dřív samozřejmě bylo jako nástroj k dosažení Božství povoleno, ale jenom do té doby, co hmota planety měla poloviční vibrace než má dnes. Není doporučováno teď skutečně, abyste se vytahovali. Vy máte prožívat meditaci od rána, co otevřete oči, až do nejhlubší noci, kdy uleháte. Jenom tím, že procházíte svým osudem, a tím celým dnem, jenom v klidu bez křiku nitra, bez stěžování si, bez toho, aniž byste si přivlastnili jakoukoliv negativní emoci, která se tam objeví v tom vašem těle, protože to nejste vy, ta vám nepatří. Mnozí to budete zvládat, mnozí trochu méně, ale důležité je si uvědomit, že když to vaše tělo, a vy nejste hmotou, tak nemůžete mít karmu, karmu má jenom hmota, to znamená, že když se vám to nepodaří tak, abyste s tím byli spokojeni, přeci jenom tam ještě nějaký nádech odporu zůstává, to může být třeba jenom smutek - tak si to nesmíte vyčítat. Není, věřte mi, ve vůli a síle jedince jakoby člověka v iluzi člověčenství, aby silou vůle hmoty zvládnul přechod do Boha. Tam se můžete dostat jenom pokorou, ničím jiným. Vy víte, že jsem přišla vysvětlit Krista. Do vaší nesmrtelnosti se vědomě můžete dostat jenom přes pokoru. Pokora znamená, že vaše nitro mlčí. Tělem můžete třeba i křičet, třeba dělat bububu, ale v klidu nitra. Už jste si mnozí vyzkoušeli.

Nedávno jsem na Facebooku četla nádherný příběh, děvčata si tam vyprávěla příhody, které byly podobné mé příhodě, když mě kdysi dávno chtěl narkoman pod drogou sebrat telefon, který vlastně jsem já potřebovala, dát jsem mu ho nemohla. A pak jeho reakce, která byla naprosto neuvěřitelná. A tyto ženy pochopily. A také samozřejmě se dostaly do stavu, kdy si mohly prohlédnout, že jejich tělo už se nebojí, nekřičí. A jedna tam vyprávěla příběh, kdy šla nějakým temným zákoutím, kde byli tři nebo čtyři bytosti, byli to mladí muži, buď byli opilí, nebo zdrogovaní (to si už nepamatuji jak to bylo popisováno) a ona, protože samozřejmě se nechtěla dostat do problémů, tak se schovala do stínu u cesty, ale ten jeden si jí všiml, chytil jí za ruku, vytáhl jí z toho stínu, říkal: „Co tu děláš?“ A ona tam říkala: „Já jsem se fakt holky nebála, ve mě byl klid. A já jsem mu vykala a říkám: No procházím tady, vadí vám to?“ A on se snažil několikrát jí vystrašit. Ano, ta hmota to dělá prosím vás. To je vaše vlastní hmota. Vaše vlastní

hmota celé planety má v programu, že na vás bude dělat bububu. A když už vy v sobě něco ustojíte, tak přijde někdo druhý, buď přítel, kamarád, někdo z rodiny a schválně vám řekne to, co byste neočekávali vůbec, že vám řekne, protože hmota je geniální program. A když několikrát se tento človíček, a pozor, tady vidíte, proč mu máte děkovat za to, že to dělá, to stojí za to. Ona říkala, že fakt se nebála, a pak ta hmota toho druhého člověka udělala: „Jdi! Jsi divná.“ Ano, to je ono. Hmota nikdy nemůže vládnout Duchu, ale k tomu chce čas pod časoprostorovou křivkou, než se k takovému stavu dopravujete.

Mnozí ale píšete nádherné dopisy. Už zažíváte to vnitřní oddělování, kdy vidíte, že vaše puse ještě blafe, ještě se chce hádat a dohadovat, ale vy už nechcete. Vy už nechcete. Nesmíte si to vyčítat. Když si to budete vyčítat, tak příště zase, vy si posílíte tu hmotnou složku, takže ona má pak sílu zase blafat druhý den nebo třetí den... Hele, jak se partneři tady usmívají a drží se za ruku. Ano, to je ono. To je ono. Vy to posilujete. Jak jsem šťastná, že jsem si dneska zablafala, protože mě pak bylo mizerně, a tím jsem posílila toho Ducha v té zkušenosti, abych to zítra už neudělala. A když to ještě trošku udělám, tak mi to zase bude jedno. Vy se máte chválit za všechno. Všechno co poserete je báječné. A věřte mi, stojí to za to. Stojí to za to. Tady si najednou prohlédnete, kdo jste a kdo nejste, a pomalu se začnete vynořovat z toho pláště hmoty. A tehdy, když odoláte i takovým těm různým svodům, protože když byste si něco vyčítali, a už si potom přestanete tohle vyčítat, tak přijde někdo z rodiny a řekne: „Vypadáš strašně.“ A to, z čeho jste se hodně, silou chtěli vymanit, tak je to tady. A teď jde zas o to, abyste si to nepřivlastnili. Ne. Všechno co patří hmotě, patří hmotě, to je jedno: „Já vím, no. Co mám dělat, že takhle vypadám.“ Zasmát se. Ještě pořád máte nástroj humoru. Tím všechno zlehčíte. Rozstřílíte. A ta hmota tomu rozumí.

Já jsem kdysi dávno zažila zvláštní příběh, kde jsem viděla, kdo skutečně vládne hmotě. A vysvětlila jsem si to tenkrát, to bylo před pěti lety, kdy můj muž odjížděl, odlétal do Ameriky. A tenkrát mi bylo řečeno, v noci než odjel, že nesmí měsíc volat. Že nesmí volat, jenom když mu bude špatně. Když tohle je řečeno shůry, tak je mi jasné, že k tomu dojde. Uplynul asi měsíc, měsíc a půl... My jsme to samozřejmě přijali, protože víme, že všechno mělo svůj smysl, prošli jsme mnohými zkouškami. A vždycky šlo o to, abychom se jeden o druhého nebáli, můj muž je o mnoho let starší, v tom smyslu tedy, jestli nezemře, nebo jestli mu něco nebude. A tenkrát on z ničeho nic ve dvě hodiny v noci zavolal... Vrátil se, tam je samozřejmě jiný časový posun, mě zvonil telefon, já jsem věděla, že když takhle někdo v noci zvoní, že to určitě bude on, a tak jsem vyběhla, zvedla jsem sluchátko a říkám: „Stalo se něco?“ On: „Ivanko, víš, já tady asi skončím, protože já za ten měsíc, co jsem odjel z Čech, tak jsem zhubnul bez nějakého důvodu šest kilo. A je to furt horší a horší... A mně se zdá, že se to i zrychluje. A jsem strašně unavený a takový divný.“ Já říkám: „Bolí tě něco?“ „Ne. Víš, prosím tě, když bys se zeptala na to. Zkus se nad tím zamyslet, až budeš mít chvíli času.“ Já jsem mu řekla: „Víš co, tak zavolej zítra odpoledne ve tři hodiny. Já potom tady budu mít někoho na výklad, takže bych nemohla.“ Říkal: „Dobře, já zavolám zítra ve tři hodiny.“ Já jsem si lehla, položila jsem tu ručku telefonu takhle na sousední polštář na dvojpostel, a usnula jsem jako miminko. Ale tak blaženě, s úsměvem na tváři. Je to zázrak... Je to zázrak, když vaše hmota nedělá odpory. Dovedete si představit, jak by vám běhala mysl? Mysl

patří ke hmotě, odděluje vás od vaší vlastní skutečné bytosti - vašeho Božství. Ale já ne, já jsem usnula jako mimino. Najednou se rozsvítilo... Obrovský sál, nádherný chrám. Všude dokola byly takové ty vysoké vyřezávané židle a na nich z obou stran, v obou křídlech, sedělo veliké množství bílých andělů. A nad nimi v prvním patře byl veliký trůn a na něm seděl Satan - černý anděl. Už tenkrát mi bylo divné, jak to, že jim vládne. Jak to, že je výš. A bylo vidět, jak ho milují. A dával mi otázky. Spousty otázek. Jedna z nich byla: „Tobě nevádí, že na tvého muže čekáš tolik let? Vždyť oni ti řekli, ti bílí tady, že budete spolu.“ Říkám: „Podívej se, ono to bude tak, jak to má být. Já s tím nic neudělám. A já souhlasím. Protože když jsem si zvolila tento kabát, který se Iva jmenuje, tak souhlasím se vším, co se zde děje, neboť je to mým přáním. Jako Bůh jsem to chtěla. A i on to tak chtěl - můj muž. A nám nezbývá nic, než být šťastní za to, že jsme si spolu mohli projít toto období a tento čas. A je jedno, že jsme spolu nemohli být tak dlouho. I tohle stačilo.“ A to je pokora. Tam padlo asi třicet otázek. Ti bílí kývali, černý taky kýval. Jsou všichni krásní. A pak to zhaslo. A já jsem usnula. Ráno jsem si sedla na posteli a já jsem věděla odpověď. Jakmile jste Bohem, víte úplně všechno. Nemusíte číst knížky. Nemusíte se dozvídat všechno. Já jsem seděla na posteli a věděla jsem, že můj muž celou tu dobu, on se v tu dobu snažil žít zdravě, ale měl takové potraviny, že měl vlastně polovinu kalorií, co by měl mít. Takže vlastně to tělo hublo, hublo... Já jsem se začala na té posteli strašně smát. Řekla jsem mu, když volal ve tři hodiny: „Jíš málo! Vezmi si dvakrát tolik.“ Do týdne přibral tři kila. A bylo po prdeli.

A tohle, prosím vás, cokoliv vás potká, zachovat klid. Jakákoli jobovka, která se objeví okolo vás. A hlavně, když visíte na lidech, které milujete - na partnerech, na rodičích, na svých dětech, věřte, že odkládáme jenom hmotu, kterou máme na sobě navlečenou jako plášť. Ale abyste se stali Božstvím, musíte se vším souhlasit. A vy už víte, jak na to. Už se pak začíná rozsvěcet.

Dane, a mě se zhasne...

Tak teď si chvíli odpočíte.

Jana Máčovská: Tak skôr ako Ivanka začne, tak ja by som ešte využila chvíľku a zahrála vám ďalšiu pieseň, ktorá je i na CD. Je to pieseň s názvom „Pokora.“ A ďakujem veľmi pekne všetkým za podporu a za všetko, veľmi mi to pomáha čo hovoríte a som rada, že tu môžem byť pre vás.

*Východ slnka opäť hladí moje vlasy,
vánok mi šepká, že sa blížia lepšie časy,
v tom území, kde život sa snúbi snád' s kúzlením.
Snov a túžob sa tu dobrovoľne zriekam,
kúsok po kúsku si celá povyzliekam
čo už nenosím, o milosť dávno už neprosím.*

*Ref: Možno stačí len vnímať, stačí len dýchať,
je čas, keď niet už sa čo pýtať,
mať len otvorenú náruč.*

*Hmm, život ty ma nauč spokojne žiť z mála,
kludne spať len v mieri a pokore
keď posledné jedlo mám na stole.*

*Západ slnka kreslí čary v mojej tvári
a ja mám pocit, že tu stojím pri oltári
v tom území, kde život sa snúbi snád' s kúzlením.
Vnímám voľnosť letu nespútaných vtákov,
padám na kolena pred svojím vlastným zrakom,
už sa nebojím, veď viem, že čo príde to ustojím.*

Ref: Možno stačí len vnímať...

//Potlesk// Ďakujem, ďakujem veľmi pekne. Ďakujem.

Jedině pokora vás dostane do stavu Boha. Podsvět této planety tu vždycky byl a ve 3D vždycky bude - je to vězení hmoty. Teprve tehdy, až se dostanete ze spárů hmoty, a jedine přes pokoru, se dostanete do stavu Jednoty 5D. Černí a bílí mágové také vidí, co už je v podsvětě. Před černou magií stavy lidských odporů jsou tak silné, že to nevidí. Ale po dlouhých inkarnacích, až se dostáváte do blízkosti magických stavů, kdy toho Božství máte v sobě velmi mnoho, tehdy poprvé začínají vidět do podsvěta, kterému vládne hmota-Satan. Je to její jméno, tohoto slova se nikdo nemusí bát. Je to zkratka Satan-hmota. A on ukazuje děje, které tady jsou. Oni jsou všechny stanovené. Hmota ve svém DNA má program, kde tato planeta si prožije přesně to, co má. A vaše Božství si rozebírá jenom jednotlivé role, jak se vám hodí pro umenšení následujících odporů, nahraných v budoucí inkarnaci ve vašem těle, které pak nosíte na sobě. Černí mágové ale, protože chtějí ještě mít svoji moc, ještě ji neokusili, tehdy zneužívají tyto informace, které tam vidí pro svou budoucnost, a myslí si, že na tom vydělávají. To je omyl. Přitahuje je obrovsky hmotná složka. Oni zneužívají tyto informace ve svůj prospěch.

Znala jsem jednoho černého mága, který v tom astrálním světě pak létal každou noc, aby sbíral ztracené peníze... Pamatujte si, i když někdo z vás ztratí peníze, tyto peníze jsou vždycky určené někomu. Buď proto, aby je mohl vrátit, aby prokázal svou čestnost, když to jde samozřejmě, když tam najde nějaký kontakt. Anebo proto, aby tam žádný

kontakt nebyl a ty peníze mu nějakým způsobem pomohly. Vždycky to má svůj dobrý smysl. Ale být černým mágem a vyluxovat celé okolí proto, abych já měl plnou kapsu... Takže i tenkrát, protože tenhle člověk se už blížil k hladině bílé magie, tak mu to bylo potom uzavřeno, a už se nikdy do toho astrálu nedostal. A tak přicházejí černí mágové o své výhody a dostávají se do stavu bílých mágů.

Bílí mágové zase vidí tyto informace, co se bude dít, protože vidí program DNA hmoty, ale neví, že to je stanoveno, že to je jejich vlastní program, který odečítají ze složky svého vlastního těla. Vy ve svém těle máte veškeré informace o všem. Ale tady zase, když vidí třeba nějakou událost, která se musí stát, třeba dejme tomu nehoda, autonehoda, nebo jakákoliv třeba katastrofa, tak to považují jako: já mám štěstí, já jsem varován, asi nade mnou někdo drží ochrannou ruku. Pamatujte si, to je výraz odporu, protože oni tam potom do toho místa nejdu. Považují to za výhodu vědět o těch věcech dopředu. Ale to ještě není pokora.

Co je to pokora? Přijetí celého a stoprocentního osudu, že ano. Tehdy prokážete nulový odpor těla, když vidíte, že máte nabourat a řeknete si: „Tak jo.“ Nedá se otočit a odejít. Tehdy je nasnadě, že i když se to přihodí, tak vám se vůbec nic nestane. Jenom prokážete v tom hmotném světě, že skutečně jste pokorní. A prokážete stav bez odporu, což je někdy velmi, ale velmi složité.

V tomto finále, v těch čermomágovských a hlavně v bílomágovských životech, v bílé magii, máte složku takzvané jasnovidnosti. Ten Satan je mazaný, ta hmota je mazaná, dá vám velmi těžké zbraně. To jsou kalibry. Někdo umí cítit, někdo vnímat, někdo vidět, někdo slyšet, protože v této fázi v bílé a černé magii chcete být výjimeční, chcete být lepší než druzí. A tady je další past. Je tam duchovní pýcha. Je tam pocit, že mohu posílat lásku na druhé a tím je léčit. Ano, ono to ze začátku funguje, pár životů ano, ale je to nekonečný proces, který vás ubíjí. Čím víc pracujete, tím víc lidí se na vás otáčí a prosí a žádá. A vy uvidíte na vlastní zkušenost, jak je těžké zachraňovat svět svojí tělesnou schránkou. To nemůže nikdo zvládnout. Je to k zabití, k umření. Je to obrovsky těžká práce, která je nekonečná. A najednou uvidíte, jak těch nemocí kolem vás přibývá. Ti, kteří jste si mysleli, že jste je vyléčili, ono se jim to posune jinam. Anebo naopak, nemoc se vrátí, protože tito lidé se nenaučili nevytvořit tu nemoc. Vy jste jim sebrali pochopení právě svým zasahováním. Smysl ale je - naučit lidi být zdravými. Nemoc vzniká, a podívejte se na tohoto človíčka s těmi buřtíky, který je oddělený ve stavu hmoty (Iva ukazuje na obrázek panáčka s uzávěry-odpory a s uzavřenou šestou čakrou), vidíte, že co svět světem stál, vždycky lidé museli být nemocní, protože každé tělo minulé, které jste na sobě měli, dělalo odpory. A když udělá hmota odpor a vy si to přivlastníte - vy jako Božství se nemůžete dostat do své vlastní schránky, domečku, který nese jméno, které jste si přivlastnili. A tam, kde je vždycky to zúžení, tam je jenom troška Boha, ale v místě, kde chybí vaše Božství, tam se projevují zdravotní problémy.

Anebo také si objednávejte takzvané karmické nemoci, se kterými už jste si vybrali své tělo, o kterém jako Bůh víte, že bude mít třeba roztroušenou sklerózu, protože v minulém životě jste odporovali tomu, jací jste byli. Připadali jste si méněcenní, špatní, nedokonalí proti svému okolí. Takže teď si to vyzkoušíte, abyste nabrali co největší zkušenosti a sílu pro to, že ještě jsem takový, jaký jsem, ještě mohu kráčet, ještě mohu

sedět, ještě se mohu hýbat. A teď pozor, čím krutější zkoušky jsou, a vy je přestojíte, tím líp jste vyzbrojení pro další cestu životem. Ať i v tomto životě, nebo i v tom dalším. Protože dnes už moc dobře víte, když jste slyšeli předcházející přednášky, že tady nejde vůbec o to, jestli tu karmickou nemoc mám nebo nemám, ale že tady jde o to, jak si v tomto stavu s touto diagnosou poradím, a nebudu odporovat tomuto stavu. Protože lékaři kolikrát posuzovali následnou demolici tohoto dalšího těla právě v tom, že prisuzovali následky této nemoci té nemoci, ale tak to není. Největší demolice se skýtá v odporu k tomuto situačnímu stavu - že ji mám.

Já vám teď přečtu jeden krásný dopis. A v té poslední, třetí části ještě jeden, který potřebujete slyšet, vidět, abyste viděli, tahle žena je velmi šikovná, napsala mi mnoho dopisů, jeden hezčí než druhý, a pochopila. A umí i krásně vyprávět, abyste viděli proces, kdy hmota je jedna jediná a jak umí vytvářet odpory. A je to stav, kdy už budete procházet hladinou Siddhis, a odmítnete ten dar od toho Satana-hmoty: „Ne, ne, já chci být stejný jako druzí. Já nechci mávat rukama a kouzelnou hůlkou. A nechci něco zlepšovat. Já potřebuji žít tak, jak je mi dovoleno.“ A to je skutečné Božství, kdy Bůh využívá hmotu do které se nalil, protože to je vaše hladina přijetí, nic jiného. Tak jako Ježíš přijal ukřižování na kříži, aby vám ukázal, o co jde. A jak hmota má svoji vlastní vědomost, ví úplně všechno.

Dobrý den, Ivanko.

Musím vám hned napsat, co se mi o víkendu stalo, než ze mě prožitky tohoto okamžiku vyprchají, a dokud jsem schopná nalézt ta správná slova. Měla jsem večer návštěvu, blízkého přítele. Je to ohromně hodný člověk se srdcem otevřeným. Sedíme, příjemně si povídáme, všechno v pohodě. A pak jsem šla uložit svoji šestiletou dceru, a když jsem se vrátila atmosféra se změnila. Cítila jsem to hned, jak jsem vešla do pokoje a říkám si: „Aha, něco se bude dít. A dělo.“

Vzpomeňte si, když přijdete někdy domů, otevřete dveře, a tam se dá krájet vzduch. Vy už jste hodně citliví, tyhle věci vnímáte.

Ten člověk promluvil úplně jiným tónem. A co řekl, to vystřelilo, a trefil mě přímo do mého karmického terče a rovnou do černého. „Proč to řekl?“ mihlo se mi hlavou. A hned vzápětí jsem si odpověděla: „Protože si to zasloužíš!“ Jen jsem vytřeštila oči a vzpomněla jsem si na přednášky, kdy popisujete, jak se lidé změní, když skrze ně promlouvá ego. A přesně to se stalo. Tohohle člověka prostě jenom využili, aby mě trefil. A mně tělem letěl tak nepříjemný pocit o kterém jsem věděla, že mi nepatří, a že si ho nezasloužím, protože není můj. A když jsem pak byla sama, přemýšlela jsem a hledala blok, který jsem na druhé čakře měla, a našla jsem rok a půl starou situaci. A říkám si: „Klid, klid.“ Ten člověk byl jen poslaný, aby mi pomohl. Na něj se zlobit nemohu. Navíc jsem ráda, že to udělal někdo blízký. A teď jediná cesta ven, dle vašeho návodu je, abych to celé nechala odplout a nevadilo mi to. A v tu chvíli, když jsem našla důvod, proč to udělal, a byla jsem ráda, že to udělal, neměla jsem důvod se zlobit. A vlastně jsem mu i v duchu poděkovala. A celé to bylo pryč. Ta nepříjemná vlna, která mi protékala tělem byla pryč a nastal absolutní klid.

Ano, já budu šťastná, že na mě někdo zaútočí, on mi dá novou šanci, abych zase umenšila reakci těla. Tohle jednou chcípne samo, opravdu, věřte mi.

Ale ještě to mělo mít pokračování. Pak jsem najednou něco zahlédla. Nevím, jestli najdu ta správná slova, ale pokusím se. Uviděla jsem všechna lidská těla úplně oddělená od jejich Božství. Ten okamžik jsem zažila a prožila ten pocit, proč vlastně se ani nemůžeme na druhá těla zlobit, když nám něco udělají. Vím, že jste o tom pořád mluvila dokola. Všichni, kteří posloucháme přednášky, to víme, ale teď jsem to i cítila, tu oddělenost veškeré hmoty od Božství, když jsem zahlédla všechna Božství všech těl, že stojí nad nimi. A v tu chvíli se vědomost této informace stala naprostou jistotou, že Duch stojí nad hmotou a hmota dělá, co má v programu. Ale to ještě nemělo být všechno. Po této informaci mi přišla ještě jedna, možná pro mnohé zpočátku trochu děsivá, že tady vlastně vůbec nejde o lidi, o naše malé lidské osudy, emoce, snažení, jednotlivá trápení nebo radování. Tohle je všechno úplně nepodstatné. Ale to asi nemůžete říct lidem, že...

Děkuji vážně, že jste.

Ale já vám to říkám, vzpomeňte si. Tady vůbec nejde o to, co prožíváte v jednotlivých osudech. Tady jde o to, že když dokážete projít tím vším v klidu nitra, dozvíte se kdo jste. A tohle je velmi důležité, velmi důležité.

Teď tady mám ještě jeden dopis. A ten je také pro vás velmi důležitý. Určité procento lidí, které poslouchá moje přednášky má ještě v určitých momentech pochybnosti. A možná neslyšíte úplně všechno, protože to snad ani nejde, kolik já toho nakecala... Tak vím, že si myslíte, že máte veliké věci. Takže já už nevím, co jsem kde, kdy říkala. A věřte mi, kolik jsem toho řekla v soukromí a při běžných návštěvách, toho bylo mnohokrát více, než kdy bylo natočeno a namluveno. Ale tenhle dopis z minulého týdne mě velmi zaujal. Ten pán tak hezky popisoval tu svoji cestu životem a takovou tu rekognoskaci hmotného terénu. A tam je přece ještě jenom otazník nad jednou otázkou, kterou vám potřebuji vysvětlit, protože i to jsem mu potom odpověděla.

Krásné ráno vám přeji, Ivanko.

Již mnoho let poslouchám vaše přednášky. Nádherně mi sedly a od počátku jsem cítil, že naše názory (společné) na svět jsou velmi podobné. Přednášky poslouchám dodnes a nemohu se dočkat, až Dan vždy pošle nové. A dlouhou dobu studuji historii, a nejvíce mě zaujali Indiáni Severní a Střední Ameriky. Představy o světě a zkušenosti těchto lidí byly a jsou velmi podobné informacím, které získáváme od vás. Samozřejmě nejen oni a všechna učení, a především zkušenosti jednotlivců, jak zjišťuji, mají stejný základ a časem k podobným, či stejným závěrům tak jako tak dojdou. Nikdy jsem neměl potřebu se na cokoli ptát. Jak postupně pouštíte do světa další informace, vše přichází v pravý čas. Typicky například úsloví, že „vše je dobré“ jsem již od počátku vnímal. Nic není dobré ani špatné, jen naše mysl je takovými činí, což jste na pozdějších přednáškách sama potvrdila. Jediná věc, kterou svým rozumem zatím nedokážu uchopit, je lidský osud. Pokud se prvotní zdroj rozdělí do mnoha Duší, které ve své manifestaci potřebují tělo, tyto Duše se samozřejmě musí vyvíjet, aby zdroj

poznal sama sebe. To mi přijde jasné. Mnohokrátě však vysvětlujete, že lidský osud je pevně daný a nelze jej změnit, moje Duše si jej vybere ještě před konkrétním vtělením pro můj optimální vývoj. Duši a tělo беру jako rovnocenného partnera, oba jsou stejně důležití.

Tady je první chyba. Duše a tělo nejsou ve stejné rovině. Duše patří Duchu. Tělo je jenom plátno, na které se promítá síla odporu vytvořenou Duší, to znamená částí, ve které schraňujete a vstřebáváte svoje zkušenosti podle míry, kterou už máte nabranou. Proto jste si také vybrali hmotný program, který se vyvíjí, a umenšuje se v každém osudu váš odpor. A chce to jenom čas. Tady ještě pořád je myšleno na to, že máme jako lidé svoji nějakou malou vůli. Ale ten osud té hmoty je stanovený pevně, aby jste si mohli prohlédnout, že to tělo s vámi v konečném smyslu manipuluje, a mohli jste to potom prohlédnout, a tím se to zastaví, tím se stanete Božstvím. To je přesně to, co vám přišel říct Ježíš. Jenom v pokoře a tichosti, bez odporu si uvědomíte, kdo jste byli, a že nejste hmotou. Proč si myslíte, že všichni osvícenci, včetně pana doktora Tomáše a dalajlámy a všech lidí, kteří vědí, když se sejdou, tak se chechtají a chechtají. Oni vědí, že všechno je vlastně jenom legrace, i když to vypadá někdy velmi dramaticky. Tito lidé ve 3D tady byli proto, aby vás zklidňovali svými výroky a svým učením. Vždycky tady bylo učení Boha od prapůvodu a prazákladu, ať se to týkalo jakékoliv civilizace, protože Bůh sám na sebe nikdy nemůže zapomenout.

Proč ne, je-li však tento vývoj předem daný a ve svém fyzickém životě jej nemohu změnit, jaký má poté smysl?

Vidíte, tady je ještě touha změnit tou fyzickou schránkou něco jinak.

Pokud se jako prvotní zdroj chci něco takového dozvědět...

Pozor, prvotní zdroj ví všechno. Vidíte to, jak bílí mágové vlastně ještě pořád neví o čem je řeč. Vy jste byli vždycky Bohem, to je niterný klid, mír. To je jediná láska, kterou máte, ale dostanete se k ní přes odumření odporů, tedy pokorou svého těla. To znamená jenom časem nabraných zkušeností, kdy stojíte jako Vědomí vedle toho hmotného těla. Ono si dělá, co chce. Považujete jeho rozhodnutí a všechny děje, které v tom osudu chodí za své vlastní, a považujete je pak za špatné, když podle vás špatně dopadly. To je ale omyl. To je veliký omyl. Oni vždycky dopadly dobře, neboť jste si nabrali zkušenost. A věřte mi, že čím vyšší a a vyšší inkarnaci máte, tak všechny ty zkušenosti jsou ve vás, v tom hmotném těle.

Já jsem si vždycky říkala, proč vím, když mi rodiče nevysvětlili, co je špatné, a co je dobré, jakékoliv poryvy mého jednání, proč vím, že teď bych tohle neměla dělat. Anebo proč vím, že teď mám udělat právě tohle. To máte v sobě.

A teď pozor, je obrovskou silou už Ducha, vašeho Božství, když nedovolíte, i když ten Satan láká, předhazuje vám obrovské pasti... A nedovolíte tomu tělu, aby něco takového udělalo. To už je síla Ducha. Tady už ho nenecháte dělat kraviny, protože víte, jak by to dopadlo. A teď pozor, když ke mně někdo přijde a chce poradit, a já mu řeknu, co má udělat, neposlechne mě vždycky. A pak: „Já vím, já jsem neposlechl. A vy se nezlobíte?“ Já: „Proč bych se měla zlobit. To je dobře, že jste to udělal. Aspoň víte, že jsem měla pravdu, že jste měl vládnout těm poryvům toho chtění, co by se vám líbilo.“ To je to

samé, jako když žena obrovsky touží po partnerovi, a hledá všude možně, třeba i v hospodě. Zadělá si na pěkné průšvihy, protože pak jednou bude chodit do té hospody a tahat toho partnera domů. Víte, ne, když jsem sama, jsem ráda, že jsem sama, mám na sebe víc času. Mám vše, co potřebuji. Nikdo doma neprudí. To by také mohl prudit, že ano, znáte to... Dívejte se na to vždycky z té lepší stránky. A pak, když zase přijde někdo, nějaký ten partner, tak jako žena budu ráda. Vzdám se svých takových těch aktivit, které tam kdy byly, protože zase využívám toho, že někdo se mnou je. A jsem ráda, že je tam se mnou. Ale ego vždycky kouká na to, co nemáte a nevidí to, co máte. Spokojenost Boha a pokora je to, že vidíte, co máte a nekoukáte, co byste mohli mít. I když ta hmotná složka se snaží zuby nehty vám předhazovat lákadla. A on je mazaný. Fakt je mazaný. Když už to ustojíte, otevřou se dveře a přijde kámoška a začne vás tam tahat. Ano, ano a snaží se vás tam nalákat. A je opravdu mistrovským kouskem, když ustojíte tato lákadla. A věřte, stojí to za to. Vy potom vládnete všemu. A později budete odměněni, protože až proběhne krátký čas, tak se odhalí, jak jste skutečně na tom „vydělali“, že jste se nenechali strhnout. Ti, kdo ale ještě musí tento krok udělat... Víte, někdo mi napsal kdysi dávno: „Proč nám to všechno tedy říkáte, když je to všechno nastavené?“ Já mám nastaveno v těle, a vy také, že se tyto informace dozvíte, a že ještě nějaké ty vaše kroky uděláte v odporech a vůli člověka a budete pochybovat.

Tady totiž u toho člověka, a on to pak pochopil, já jsem mu odpověděla a vysvětlila mu systém trojnosti a dvojnosti. 3D svět začíná obalením Ducha hmotou. To znamená Duch oplodní Matku-hmotu. A teď je doba potřebná k tomu, než se narodí Syn člověka. Kristus vám přišel říct před dvěma sty tisíci lety, že se narodí Syn člověka, ale to nebyl jeden jediný Syn, bude vás hodně. Druhý příchod je tento čas, na který nás upozornil, kdy se zastaví u mnohých odpory na prvních pěti čakrách, a vy se konečně zrodíte v Synu člověka. Tehdy poprvé nebudete zvířetem, které útočí a myslí si, že neútočí. Útok je třeba i prožitkem, kdy situačně litujete, byť v myšlence, kritizujete to, co se děje. I to je útok proti vlastnímu výběru osudu hmoty, které jste si na sebe oblékli. Do té doby než umřou všechny odpory nejste lidé, což někdy zní dramaticky, ale na základních přednáškách jsem vám vysvětlovala, že se pouze v šedesáti pěti jednotkách lišíme od zvířecí složky. Emocionální kvocient máme nepatrně zvýšený. A dokonce už i věda to zjistila. Zjistili, že my se od šimpanze lišíme z deseti tisíc částí genomu pouze ve čtyřech. A tenkrát v tom časopise byl ten člověk velmi zděšený, jak jsme blízko opičkám. Ale je to tak. EQ je součet, to není inteligenční kvocient IQ, ten souvisí s rolí.

Nedávno mi moje dcera napsala z Francie, že je smutná. A bylo to pár dnů po tom teroristickém útoku, který se tam odehrál. Říkala: „Maminko, já jsem smutná. Cítím smutek, protože tady žiji mnohá léta, už vlastně polovinu svého života.“ Odešla, když jí bylo sedmnáct a dnes jí je třicet čtyři. „A celou dobu tady žiji a mnohé lidi považuji za vysoce inteligentní. Ale to, co z nich teď padá, po tom útoku, z toho jsem smutná. Tomu bych nikdy nevěřila.“ A já jsem jí napsala: „Lucinko, nebuď smutná, to je tvůj odpor. Uvědom si, že inteligence je součástí role. Proto, aby jsi jednou dělal to, co máš, ať jsi vědec nebo obyčejná prodavačka, na tom nezáleží, nebo i bezdomovec, na tom skutečně nezáleží, ty vždycky splníš jenom v té roli část osudu planety, kterou jsi chtěl projít v tomto kabátě. Ale oni ještě nemají nažito, oni za to nemohou, že jim ještě chybí dva, tři, deset kabátků, protože časoprostorová křivka je součet všech prožitků a zkušeností. A

jejich součet musí být vždycky stoprocentní, než tě hmota vypustí. A kdybys byla jenom smutná, tak tehdy je to tvůj odpor, a budeš se s tím znova setkávat, s těmito výroky, až donekonečna.“ Tohle je nutné pochopit, že každý odpor, který vytvoříte, se vám znova vrátí.

Já jsem teď zažila mnohé příběhy ve svém okolí, skutečných lidí a mých přátel anebo jejich přátel, kdy je vidět, jak se vše opakuje. Žena která ve dvou letech ztratila, kdysi dávno, po válce svého otce při osvobození naší republiky. A zažila bědování a pláč svojí maminky a prožívala to s ní jako malé dítě. Zdánlivě běžný případ, protože ta maminka tenkrát nevěděla, že se nepláče, když zemře partner, to tak běžně v tom osudu je, ale bylo to samozřejmě nastavené. Dnes byste už věděli. A abyste netýrali své dítě, tak je zbytečné plakat. Je zbytečné bědovat na osud, protože osud je jaký je. A teď, abych udržela svoje dítě v klidu a v pohodě budu silná, už kvůli němu. To mi pomůže, že ho mám, že se o něj opřu. A nebudu bědovat, že jsem s ním sama, to lituji sama sebe i jeho. To je Jednota. To je pokora. Tato žena stačila vyrůst, porodit dvě děti. A za dalších čtyřicet let od této doby ztratila úplně stejně svého syna, aby zopakovala proces. Oba dva muži, byť oddělení desítky let, zemřeli ve stejný den, osmého května. Vždy je to obrovský posun, když se vám opakuje, a je to nastavené. Tato žena je obrovskou Duší, dnes už chápe, protože ví, že je zbytečné tyto odpory vytvářet. Neboť tady jde o to, jestli jste hmotou nebo ne. A abyste se stali Bohy, musíte v pokoře přijmout celý osud i se situací i se vším, co se děje.

A jestliže já dneska budu útočit na to, co se děje kdesi na planetě, a pozor, je to stejné, uvědomte si to, co jsem na minulém kalendáři do tohoto roku vám ukazovala ve stavu zamyšlení nad jednotlivými čakrami. Když já jsem ve stavu smrti schránky, tak jsem čiré Božství nalité do hmotné složky bez stavu oddělenosti, to znamená malé části Duše. Duše zaniká po smrti ega, zůstává jeden jediný Bůh, který se ke svým druhým jedincům chová jako k Bohu, i k jejich hmotným složkám. Já si vážím vašich hmot, protože ona je i mojí hmotou. Tak jako lidé chodí do kostela, anebo ani ne do kostela, ale v noci se třeba modlí s velikou úctou k Božství, tak byste se měli chovat ke každému člověku vedle vás, protože on jím je i ve své hmotné složce, za kterou se vlastně schovává jako za maskou. To znamená, že tehdy já, když mně umřela hmotná složka, a v první řadě musím vyučovat, tehdy já, když žádám a takzvaně tam prosím, tak neprosím, já žádám sama sebe ve vás, aby vaše vlastní Božství, tedy naše společné, uznalo to, co jste již pochopili a nepochopili, ale ten zbytek si budete muset zaplatit. To vám neodpustí nikdo. Karma se nedá totiž vygumovat, shrábnout, nevěřte tomu. Ti, co se vás snaží učit, že jde zastavit karmu, to není pravda. Karma se dá jenom splatit, aby byly vyrovnané dluhy. A takže vzhůru do bolesti! Vzhůru do kopanců! Věřte mi, je to pak veliká radost. Mně se potom stávalo, že jsem třeba začala padat ze schodů, pak se vám zpomalí tok Vědomí, tady už je vidět, že už jste velmi blízko, byla jsem šťastná, že si namelu, dopadlo to všechno neuvěřitelně hladce. A protože jsem vždycky přijala všechno, všechno se obrátilo takzvaně v dobré, aniž bych já dobré nebo špatné posuzovala.

Já si pamatuji, jak kdysi dávno jsem chodila na aerobik k nám do tělocvičny. A v té tělocvičně nám předváděla paní profesorka nebo paní učitelka, kterou já jsem měla

od páté do deváté třídy na ruštinu. A tato žena, když viděla, že tam chodím a cvičím, a že mi to asi jde, podle ní, což já bych asi neposuzovala. Tak říkala: „Hele Ivi, víš, já potřebuji teď na půl roku odejít, protože já potřebuji jít na operaci. A já než dojde k rekonvalescenci, tak ty ženské tady ze sídliště, tak by nemohly cvičit. Vzala bys to za mě?“ Já říkám: „Ano, proč ne, když budu cvičit a dá se na to koukat.“ A ona říká: „Ale má to háček, protože já potřebuji, aby sis udělala alespoň tělocvičnou čtyřku. To je ten nejnižší stupeň vzdělání.“ Já říkám: „Co to obnáší?“ Protože já a tělocvik, to je hrůza. Kromě aerobiku nebo eventuálně jógy, kdy ani nemusíte udělat tu ásanu dokonalou. Jóga je o tom, že je stav bez bolesti. To znamená, že ásana nemusí být dokonalá, ale máte v ní být v pohodě. To tělo se vám pak modifikuje samo. No, a tak jsem říkala: „Ty hele, to ale asi ne.“ Ona: „Ne, ne, ne, nikdo jiný by tam nešel, půjdeš tam ty!“ Takže já jsem se přihlásila na tu čtyřku, což obnášelo jeden víkend: pátek, sobota, neděle, že do Duchcova budu jezdit, což je asi pět kilometrů od nás, a vždycky jsem přijela, a pak večer domů. To bylo Petrušce asi pět a Lucince asi osm. První dva dny v pohodě. Až ráno v neděli jsem se dozvěděla, že budeme dopoledne dělat míčové hry a odpoledne budeme dělat salta nazad. Já říkám: „Do prdele, a je po mně, moje děti nebudou mít jednoho rodiče. No jo, co budu dělat? No, ale musím. Ty ženské tam čekají.“ Já jsem šla za tím šéfem, za tím vedoucím a říkám: „Prosím vás, já jsem nikdy neudělala ani hvězdu. Já mám problém s kozou. Kozu jsem vždycky povalila nebo jsem se zastavila. Zkrátka to neudělám. Výmyk jakbysmet. A vy teď po mně chcete salto. Nejde to nějak vošulit?“ On říká: „Ne, to nic není. My jsme tam dva. Jeden bude stát před tebou, uvážeme ti gumu takhle tady a za ramena, a až řekneme teď, skočíš dozadu, my trheme...“ Tak říkám: „Tak jo, tak mám ještě dvě hodiny života.“ Hele, představte si, začalo dopoledne, měli jsme míčové hry. Měli jsme volejbal, pak vybíjenou. A třetí, poslední před tím polednem byl basketbal. A my jsme byli rozdělení do dvou družstev. Byla smíšená družstva, muži i ženy. A tam byl muž, obrovský chlap, měl asi sto dvacet kilo. Byl veliký. Nebyl tlustý, ale byl takový udělaný, byl hromotluk, takový pořádný chlap. Jmenoval se Pavel, byl to manžel jedné mé kamarádky ze zubárny. A jak jsme tam driblovali, tak jsme se srazili a on mi šlápl na nohu. To bylo boží. Já jsem se v tu ránu nemohla na tu nohu postavit. A teď, všichni se ke mně seběhli. Já šťastná jak blecha. Představte si, on mi rozvázal tu tkaničku a do té chvíle, než mi sundali botu, mi ta noha naběhla jako malý balonek. A on říkal: „Bolí?“ „Bolí!“ Ono to fakt bolelo, ale nebylo to hrozné. Ta noha zřítověla, tam se udělal malý výron nebo co. On říkal: „Tak to nebudeš odpoledne skákat.“ Já říkám: „Fakt?! Ale to mi nedáš razítko?“ „Dám, za to nemůžeš.“ A bylo to. A takhle jsem se procpala všemi jakoby úskalími tady těch věcí, protože nikdy neběduji už zdálky. Já zkrátka vím, že když jsem tam poslaná, tak to má nějaký důvod. A tak tam tedy opatrně jdu. Ale oni se pak dějí takové krásné věci. A představte, a druhý den už ta noha splaskla, ještě trochu bolela. Třetí den už nebolela a bylo po všem. Takže pak se vám dějí takové nádherné věci. Dostáváte opravdu shůry věci dané a nastavené, když jste v pokoře, protože vy jste jeden jediný Bůh.

Tak a teď dovysvětlím toto. Třetí dimenze je oplodněná Matka Duchem. A po určitý čas časoprostorové křivky je rozdrobená do malých komůrek v oddělenosti jednotlivých Duší, které odporují svými oblečky. Když ale proběhne určený čas, dostanete se sem, do této fáze a přeplujeme planetou-Matkou přes hranici vibrací do jiné dimenze, tehdy

se pravidla změny a jistá část vás, oblečených Bohů do hmoty, se dočká zastavení všech odporů, ale předchází k tomu přijetí informace, protože já pro vás znamenám čtvrtou dimenzi. Informace, které vám rozložím a které vy, podle svého DNA umíte využívat tak, jak chápete a tak, jak umíte chápat. Až do doby, kdy vám skutečně zemře ego.

Na začátku jsem vám říkala, že jsem pouze informační převaděč. Já tam nemohu nikoho dostrkat, kdo by se mi jako líbil víc. To nejde. Jste všichni stejným Bohem. A všichni máte právo, ať ano či ne, přesně to, co se stane.

Mnozí z vás píšou a diví se, že vidí, že přišli z jiné planety. Ano, to také je pravda. Já vám to vysvětlím. Tato planeta, hmota naší planety Země poprvé překročila ve své historii vzniku až do této chvíle, nikdy ještě nepřekročila 5D hranici, až teď. Ale mnozí z vás jste byli na planetě před námi. A byli jste ti, kteří dnes na to nemají. Takže vy jste vlastně byli strženi pod hmotným světem, abyste si dožili pár životů, přesně v hranici inkarnační, ve které dnes dojdete svého úspěchu. Vy jste skutečně už na 3D planetě přejeli svoji hranici, ale tenkrát jste ještě hodně odporovali. Neměli jste stoprocentní zkušenosti.

Jana Máčovská: Ja by som sa pred posledným Ivankiným vstupom tiež s vami rozlúčila poslednou piesňou. A naozaj vám veľmi, veľmi pekne ďakujem všetkým.

Takže tato pieseň je vlastne aj o vás:

*Každý z vás je kúsok zo mňa
kto tu sedí, komu hrám
a keď spievam, siaham do dna
tisíckrát sa odovzdám.*

*To, čo cítim, to vám dávam
radosť, bolesť, lásku, žiaľ
chvíľu lietam, chvíľu padám
to je moja pravá tvár.*

*Ref: Ja som pieseň, ktorá letí
ktorá padá do duší
moje tóny znejú pre tých
aj pre tých, ktorých netuším.
Koho hladím, kto mi verí
kto sa chvíľu nechá viesť*

*ja nevchádzam cez prah dverí
tajne vnášam do nebies.*

*Koľko príbehov a prianí
koľko iných osudov
tak mi odpusť, koho raním
som len túžba za dúhou.*

*Som len chvíľa, ktorá plynie
dotyk slov a lásky snád'
chvíľu znie a potom hynie
a tak sa rodím aj tisíckrát.*

Ref: Som len pieseň ktorá letí...

Ref: Som len pieseň, ktorá letí...

...tajne vznášam do nebies aj vás.

//Potlesk// Ďakujem veľmi pekne za všetko, ďakujem.

To je čistota sama, co. A dokonce i za ten rok, tak Janičko, ten tvůj image, to je super. Gratuluji. Fakt je to krásné.

Já jsem teď tady dostala jeden váš dotaz. Asi zřejmě je nutno o tom promluvit, když teď se dlouho, opravdu dlouho nevidíme. Já si potřebuji odpočinout. A v DNA jsem viděla docela dramatické čištění a přerod. Ti, kterým se zastaví hmota těla a už nekřičí a odvedou všechno, co v této fázi měli odvést, všechno máte nastavené v těle, a když přijde ten správný čas, a to tělo to ví, začne opravdu takové malé drama. Není nutné se ho bát. To tělo se totiž zbavuje staré chemie, kterou jste posbírali po cestě v tom světě vývojového úseku, ve kterém jste byli, ale dřív jste měli chutě, ego vás nutilo jíst cokoli, pak jste se přežrali, kolikrát jste se přežrali, vždycky jste si řekli: „Už nebudu!“ a příště zase, to nejde zastavit. Ale najednou, když zvítězíte nad tou hmotnou složkou, tak mu umíte poručit. A umíte sníst přesně to, co vám ještě udělá radost. A ne to, co z vás udělá balvan. Pak i to tělo ví, co má jíst, co mu schází, ono je velmi moudré, protože ho řídí Duch. A víte, že si teď musíte dát něco s vápníkem, anebo doplnit nějaké bylinky... A mně se teď rozbalil pohled na příští tři až čtyři měsíce. A bude to prdel. Takže možná mně příště nepoznáte. A proto možná mě mají schovávat, až různě budu mít po sobě pupeny.

My jsme se včera smáli u Sylvinky, udělaly jsme si takovou malou terapii, a já jsem tam viděla krásnou zelenou barvu, že budu jako svěží, že, ta zelená tráva, až proběhne to veškeré čištění. A říkám, že napřed musí vyrazit pupeny. A za dvě hodiny se mi udělal na kůži pupen. A říkám: „Sylvo, už to jde! Už je to dobrý!“ Ale vůbec, děly se úplně jiné věci, krásné věci, ne náhodné, vy to víte. Já tamhle mám dva miláčky, u kterých budu za chvíli spát, kteří si mě odvezou do Kroměříže. A jsou to báječní lidé. A já jsem psala Štěpánce Rytířové na Skype: „Moji miláčkové (jsem chtěla napsat) z Kroměříže pro mě přijedou.“ A teď poslouchejte. V mobilu se vždycky udělá nabídka slov, jsou tam dvě, tři slova přibližná... Jestlipak vy víte, co patří ke slovu - miláčkové? Druhé slovo bylo - kolečkové, a teď pozor, třetí bylo - muslimové...//Smích// Načež jsem si řekla, že to není náhoda, to jí musím říct, protože tady byla otázka o migrantech. Tak my se pak ještě vrátíme k tomu. Já to ještě dopovím, protože pak jsem chtěla napsat - Jurka a Ljuba. A Jurka, to je Juro. A Jura, to je další slovo – hurá. A on je – hurá! Takže ono to všechno dává smysl. A pak se bavíte. Ten život je krásný.

Tak, a teď jsme u těch migrantů. Nedávno se do mě v noci něco hodně silného zasunulo, zarazilo se mi o moje srdce. Ráno tělo vstalo, šla jsem si sednout k počítači. A já, která vůbec neumím pracovat na Facebooku, to tělo se snažilo tam dostat fotku, focenou v kuchyni, takový primitivním obrázek, já moc hezky malovat neumím, protože bylo nutné, aby vám bylo vysvětleno o co kráčí. Už v Bibli bylo nastaveno, že tato chvíle bude těžká, že budou předcházet dlouhé, ošklivé roky, velmi obtížné. A pozor, jsou nastaveny velmi správně, protože vy musíte prokázat, že jste kovaní Bohové. A ne kovaná hmota. Hmota totiž odporuje. To znamená, že od začátku, co jste ponořeni pod tuto planetu, jste ticho. A ta hmota hraje hru, kterou, když se chytíte na tu hru, co se děje z vnějšku, a přestanete pozorovat to své nitro, to znamená, že se necháte strhnout tím jakoby dramatem, co se děje ve vnějším světě, a chytíte se, pak jste hmotou. Tohle jste prožívali všechny životy, které jste kdy žili. A vypadali jste takhle (obrázek s uzavřenou 6. čakrou), tady uzavření, bolaví, protože jste se nemohli nalít do hmotného těla a sklízeli jste veškeré zkušenosti. To tělo bylo opravdu velmi bolavé a bylo protaženo vším možným. Ale teď, někteří z vás už se dožili počtu inkarnací s možnou velikou zkušeností. A také přišla informace od Ivy přes čtvrtou dimenzi, kde si ještě můžete vyzkoušet v praxi o co jde, a mnozí z vás už chápou. A tehdy jde o to, že právě v tuto chvíli na každé planetě, která přelétá tuto hranici do 5D, a když se změní vibrace hmoty, to znamená, že ona má jiné vlastnosti, se musí dít na každé této planetě dramata. A i v té Bibli bylo předesláno, že budou velké migrace lidí. To tam je všechno napsáno, že budou záplavy, povodně, že se budou dít neskutečné věci... Dokonce někde nedávno také přšely žáby a hadi, to jste si také mohli číst. Ano, všechny tyto věci, které s vždy dějí v určitém kruhu, se opakují. Takže vidíte, že už tenkrát to tam bylo zapsáno, a všechno, co v historii planety má být, je. Ale toto všechno je dobré, vy jste si tuto dobu vybrali, aby jste se prozkoušeli jestli se necháte strhnout divadlem vnějšího světa anebo zachováte klid nitra. Protože, když se necháte strhnout, tak ta hmota vás schramstne. Zůstanete uvěznění do podsvěta astrálu, který nikdy nikoho nepustil. Protože to, co dokážete ve hmotném těle tady na povrchu hmoty je velmi důležité, a je to, co se pak nedá změnit v podsvětě. Tento podsvět ale tato planeta ztrácí, ona ztrácí svoji trojnost.

Ted' se uzavírá složka astrálu, mnoho lidí odchází. A pozor, jsou pro to využití role druhých lidí, strachu. Čímž se samozřejmě zabývá i tato otázka migrantů.

Zkuste si představit: jsme jací jsme, když budu já migrantem tamhle někde a budou mi vraždit rodinu a budu mít malé děti, také byste odešli. Vzali byste děti, zabalili byste nejnnutnější věci a snažili byste se odejít a snažit se žít na jiném místě na planetě, kde by to bylo aspoň trochu možné. A pak také budete doufat, že vás tam někde budou chtít přijmout. Zase ale soucítíte i s těmi druhými státy, kde je toho najednou hodně. A kde se lidé bojí. Ale dnes, v této době mají tito lidé ten osud, protože právě před tímto zrozením někoho takového odmítali, aby se dostali do jeho kůže. Pokud vy budete odmítat tuto situaci, která je nastavená, vy se s tím nemusíte vůbec setkat, žijete v nějakém státě, který má svoji vládu a tito lidé jsou zvolení a za to rozhodování placení, tady jde o váš soukromý niterný pocit. Buď na vás hmota těla hodí strach, jste hmotou, a pak se něčeho takového dočkáte, ale nemusí to být od migranta, může to být od souseda, který vás třeba majzne koštětem anebo vám nějak jinak ublíží, ale vy si to pak samozřejmě zasloužíte. Vy jste potkali někde nějakého migranta na ulici? Tito lidé se většinou s tím setkávají ve svých obývacích, kdy koukají na věci, které pouští média do světa. Víte vy, jak se toto natáčí?

Já jsem nedávno mluvila s jedním úžasným člověkem, báječným, nestranným člověkem, který pracuje jako novinář. A on mi vyprávěl, jak se česká tisková kancelář dozví o nějaké události, něco se tam natočí. A všechna tato média pošlou zástupce, který tam jde. A teď si představte, když tady ten sál bude vidět jednu jedinou situaci, jakkoli dramatickou, každý z vás to uvidí jinak. Vsune tam svoji inteligenci, pohlaví, muži a ženy jsou rozdílní, strach nebo odsudek nebo kritiku, možná i rasistické předsudky. A tohle se pak prezentuje dál a předkládá se to ohromnému davu lidí. Všechno může být zkreslené. Tohle samozřejmě je velmi ošemetné, natočit nějaký dokument a předložit ho lidem před tvář, a už tam položit svůj vlastní odsudek anebo posuzování.

Já jsem kdysi zažila mnohokrát, kdy jsem prožila s mojí maminkou, jenom s mojí maminkou stejnou situaci, a pak jsem udiveně sledovala, jak moje maminka tu situaci vypráví někomu kdo přišel, ale já to viděla úplně jinak.

Takže prosím vás, pokud vy zachováte klid - ještě se nic neděje, a hlavně ne tady v tom místě, kde bydlím, kde jsem, nebudete se zbytečně bát, dohadovat se, to se všechno vyřeší samo, proběhne to kolem vás, aniž by se vás to nějakým způsobem dotklo. Vždycky si můžete položit kámen pod nohy jenom jednou jedinou větou - ještě může být hůř... A už je vám dobře v té chvíli v jaké jste. Je to jednoduché, stačí to umět okecat. A věřte mi, to vaše tělo se bude snažit mít deprese. Bude se snažit používat útoky proti ostatním lidem, bytostem, kteří pouze hrají svoji roli. A teď se dívejte. Když vy zachováte klid, nebudete odporovat ani myšlenkou... Pozor, je to hodně těžké. Neposuzovat ani ty, kteří dnes hrají i teroristy. A to je hodně těžké. Vy totiž odporujete proti vlastnímu Božství a vlastní hmotě, takže se stáváte hmotou a terčem útoku. Pokud zůstanu klidný, řeším jenom tělem jako nástrojem vše v klidu a míru, jen se chovám tak, že nevypouštím odpory strachu, deziluze, posuzování, kritiky, zlosti, výkřiky... A pozor, ani posílání dobra, to je výraz odporu tady na tom místě. Tehdy jste čistý Bůh ve

hmotě. A proto ta zkouška je pro vás připravena, abyste odolali těmhle křikům vašeho vlastního těla. Tehdy jste čistým Bohem, a ten Bůh vás vyvede, vás napadne, kam jít v té chvíli, která by možná na tomhle místě potom byla dramatickou.

Když jsem tohle napsala na Facebooku, já tedy ne, ale ten, kdo přišel do mě v noci, tak nádherná reakce, ale nádherná reakce na tom Facebooku byla. Kromě jedné jediné ženy. A ta žena říkala: „Ježíši, proč to tam ta Ivanka napsala. Já jsem se začala strašně bát. Kdybych o tom nepřemýšlela, tak ne.“ A teď všichni byli úžasní. Úžasní. Všichni měli nádherné příspěvky. Zklidňovali, vysvětlovali: „Ještě si to jednou přečti.“ Teď tam bylo: „Už jsem to četla pětkrát s velkým strachem.“ A já jsem přišla odpoledne z laboratoře, když jsem to rozbalila, tak jsem viděla, jak opravdu ti lidé měli úžasné příspěvky. Ale pozor, mně se líbila i reakce té ženy. Vy víte moc dobře, že já vidím, že vše je dobré, ano, a tak jsem tam sedla a napsala jsem tam ten druhý vstup, protože jsem je všechny, skutečně stoprocentně musela pochválit. A vysvětlila jsem jim to. Řekla jsem, že oni všichni se snažili po svém způsobu, po svých zkušenostech jí vysvětlit o co jde. Ale že ona sama také zareagovala, že to je úplně ukázkový, knižní příklad toho, jak pracuje ego. A napsala jsem jí: „Poslyšte, vy jste tam sama napsala a cituji: četla jsem to pětkrát s velkým strachem..., takže jste to nečetla.“ Hmota té ženy jejího jména moc dobře ví, co tam Adamcová napsala. Psalo to Božství. A protože hmota teď se snaží a ví, kdo z vás je na hranici, na té hraně, kde můžete sklouznout sem i sem, se vám snaží předložit nějakou hrůzu a dramata. A tak ta hmota ví, co tam ta druhá hmota napsala, a tak hodí strach. V tom strachu vy vůbec nerozumíte a nečtete, co tam je, to všechno je zamatlané, tělo se třese, potí se a bojí se... Já jsem jí pak napsala: „Když se zklidníte, přečtete si to za další hodinu, a pak zase, a zase klid, zjistíte, že tam je návod, kterého není třeba se bát. Tam je návod toho, jak projít tato hrůzná období. Jak se vyhnout, pozor, vy se můžete vyhnout jenom pokorou, protože Duch vládne nad hmotou. A jestliže vám nebude vládnout hmota, tak se žádná druhá hmota do vás nestrefí. Vy potom nejste k dostřelení.“

Nedávno mi psal muž, který chtěl jet na cestu do Ameriky, kde se ještě hluboce medituje. Sice už byl hodně čistý a hodně dobrý, ale přece jenom, napsala mu kamarádka, ta hmota kamarádky, samozřejmě mazaná, za to nemůže ta kamarádka, ona to neví, tam to dělá ten Satan, kde byl předložen obrovsky nádherný prožitek, aby se opakoval. A on říkal: „Ivanko, podívejte, co jsem dostal za dopis. To byla taková paráda! Já tam pojedu, ať si říkáte, co chcete.“ A já jsem mu napsala: „Výborně, jen jedte! Já vám to moc přeji, nebudu vám to rozmlouvat, protože jestliže vaše Nadjá ví, že máte ještě jednou tohle prožít, tak si to prožijte. To bych byla špatným učitelem, kdybych považovala něco za špatné. Zřejmě ještě nemáte všechny zkušenosti.“ A on mi napsal za krátký čas: „Představte si, ten, kdo to tam vede, ten se vždycky zaměří a řekne ano nebo ne. A on mi řekl, že nejsem připravený. A už jsem tam byl několikrát. To je divné. Věřila byste tomu?“ Já říkám: „Ano, věřím. On vás totiž nenašel. Každá úroveň duchovnosti může vidět jenom dolů, nikdy ne nahoru. To si pamatujte. A tohle je stav odporu.“ A ten člověk byl tak čistý, že už ho tenhle bílý mág nenašel.

Ale ono to pokračovalo. Pokračovalo to v tom smyslu, že za nějaký čas mi napsal. asi za týden, za čtrnáct dní. A vyprávěl mi příběh, který je starý asi patnáct let, kdy člověku,

který ho přivedl k mágovským, bílomágovským praktikám s kyvadélkem a s různými jinými praktikami, bral si za to sice tenkrát velké peníze, ale tohle je opravdu hodný člověk, on je někde od Mělníka, a říkal, že si prošel velkými kurzy, že těch peněz měl vždycky dost, že mu na tom nezáleželo. A že po krátkém čase, když se spolu stýkali, po něm tenhle muž chtěl půjčit velikou finanční částku, takže on mu ji půjčil s tím, že za týden mu ji vrátí. Ha, ha, pak nebral telefony, neozýval se. A Luboš říkal: „Já jsem mu to odpustil, já jsem se na to vykašlal. Ať je má. On koneckonců mě stejně přivedl k tomu poznání všech těch věcí, kterými jsem prošel a pak jsem je odložil, bylo to báječné. Představte si Ivanko, to už je strašně dlouho. Včera večer zazvonil telefon, cizí číslo. A volal mi tenhle muž a říká mi: ‚Prosím tě, odpusť mi to, já bych ti chtěl ty peníze vrátit.‘ Chápete to?“ Říkám: „Chápu to. Tohle vás učím celou dobu, co k vám mluvím. Tam ty spodní vrstvy černých, bílých mágů na vás nedostřelí. Jste pro ně nebezpeční, oni se bojí.“ Zažila jsem mnoho setkání s těmito lidmi a všichni se mě báli, i když to nedávali najevo. A Božství toho člověka už je tak silné, dokázalo odpustit, nic mu nevadí, ani neuposuzovalo, ani situačně ani hmotně. A tehdy dnes nitro toto člověka ho v noci budí. A budí ho hlas: „Vrať mu ty peníze!“ A on už nemůže tak dlouho spát, jak by chtěl, takže on je raději vrátí.

Tohle je Jednota. Vaše je všechno a nic zároveň, protože ve vnějším hmotném světě jste se všeho vzdali, nevlastníte partnera, děti. Prošli jste zkouškami, kdy jste se museli vzdát každého. A Sylvie minule říkala, že nejkrásnější hláška z Otrokovic byla: „Já vás tak strašně miluji, že je mi jedno, co s vámi bude.“ To je odevzdání do Božích rukou, miláckové moji, muslimové moji... Věřte mi, tohle je Jednota.

A já bych teď chtěla za nás za všechny poděkovat. Poděkovat hmotě, že nás prováděla těmi nejtěžšími zkouškami, které kdy existovaly pro každého z nás. Víte moc dobře, že pro každého je jiná těžká zkouška, každý umí něco jiného a něco jiného ne. A chtěla bych poděkovat našemu společnému Božství, které nás v čase a v prostoru dostalo až sem. A že už nám je dobře, když Adamcová mluví. A že jsme jako jedna jediná bytost, protože vy už musíte cítit, že jsme jedna rodina. Nezapomeňte na to, až přijdou dramatické chvíle a neoddělte se od té rodiny. Ta hmota se ještě možná bude snažit. Vzpomeňte si na tato slova, když to půjde.

Mluvila jsem dlouhé čtyři roky a mluvila jsem ráda. A teď si potřebuji odpočinout, protože všechno jsem nesla na srdci Ivy. A nejenom tuto složku při přednášení, abych unesla toho, kdo mluvil, protože Ivou nejsem, jsem Vědomí, které nese hmota Iva, můj kabát. Ten kabát si dneska musí ty tíhy, které někdy i cítil prožít musí si je zaplatit a vyčistit. Přejte mi těch pár měsíců klidu. A já pak naberu sílu, vyčistím se a začnu malovat v centru, a pak to zařídíme, a pak nastane jiná doba.

Já jsem včera zažila opravdu krásu, když jsme byli u Sylvie, protože tam bylo pár lidí, a tam jsem zažila, jak potřebujete ty konkrétní popovídání si.

Byla tam žena, která mi říká: „Mám malé miminko a jedno trošku větší dítě. A moje obě děti mají problémy s ušima. Jak to mám vyléčit? Mohu homeopaticky?“ Já říkám: „Tam jsou nějaké dohady, že.“ Ona: „No, my se s manželem hádáme.“ Říkám: „Víte, jak to vyléčíte? Když se přestanete hádat. Ty děti budou chtít slyšet hovor rodičů. Teď ne.“

Oba dva jste jejich vlastní Božství, které se dohaduje. Jestli si chcete vyřešit nějaké věci, tak si je vyřešte ne před dětmi, ale někde mimo. Ale v klidu a v míru, vždyť to děláte pro ty děti.“ „No jo, on mi vyčítá, že nemám uklizeno, ale vždyť mám dvě malé děti, a v baráku, že je binec.“ Já říkám: „No, a zkuste se zamyslet, jestli to třeba není pravda. Kdybych svému muži řekla: ‚Ano, máš pravdu, ale tady jsou dvě malé děti, já každý den něco málo udělám.‘ To je ústupek, to je pokora podle mé síly, mého těla, pak už nebude běsnit ta druhá strana.“ „No, to bych mohla mít víc uklizeno.“ Říkám: „Vidíte to. No, a teď?“ „No, já jsem si myslela, že si musím ustát tu svoji pozici, když nemám čas a mám dvě děti.“ Já říkám: „Ne, ono vždycky těmi kompromisy, kdy ten muž uvidí, že neútočíte, ale že souhlasíte, a že aspoň každý den bude třeba jedno okno, dva schody... A on si toho bude vážit.“ Krok za krokem budete vnímat pokoru v tomhle životě. A věřte mi, že se můžete dočkat šoku. Já jsem třeba pak zažila, teď jsem to psala na Facebooku, bylo to nádherné, prosím vás, někdo to pochopil tak, že pak nevypral záclony, to je blbost, jo.

Můj zážitek. V mém bytě téměř nikdo není, já jsem většinou v laboratoři, anebo se pak vykoupu a jdu za maminkou. Televizi nemám. A pak jdu jenom do postele. A nikdo tam nekouří. Celá léta já cestuji, návštěv také není zatím moc. To bylo dřív, když jsem neustále měla otevřené dveře. Ale pak jsem doma nebyla. A nemám záclony v obýváku, jenom v ložnici, v ostatních místnostech ne. A teď jsem měla všechna okna umytá, kromě obýváku. A mám tam tmavě modré závěsy s bílými vzory. A teď se natahuji na té židli, když jsem konečně umyla ty okna, a moje maminka myje okna jednou za čtrnáct dní, a jednou ob ty okna, za měsíc, pere záclony, zaplať Pánbůh za takovou maminku, já jsem se poučila. A trvalo to dlouho. Trvalo to dlouho, když jsem měla malé děti, tak když šla po těch schodech a kouká do okna a říká: „Fuj, ty okna.“ Já říkám: „Hele, mami, já teď jdu s dětmi ven, když se vrátím, už na to nevidím.“ Ale maminka trpěla, ale dobře trpěla, protože ta se zase učila přehlížet takové věci. Ale pozor, teď jsem se skutečně po půl roce už konečně k těm oknům dostala. A moje maminka nebyla doma. A já jsem se vytahovala na špičkách ze židle, a teď jsem viděla, že tam nedosáhnou a říkám si, že ty závěsy jsou ale čisté, ty fakt nepotřebovaly prát, ale já to té mamince nemohu udělat, ta má nos jak setr, takže když necítí tu vůni levandule z těch různých prostředků... Ne, ne, ne, tak to sundám! Tak jsem skočila z té židle s tím, že se otočím a půjdu na půdu pro štafle. A vtom se otevřely dveře a maminka, udýchaná, v kožíšku, říká: „Já si sednu na chvíli, já si musím odfrknout, tam je takových lidí. Ti lidé se před Vánoci zbláznili. Takové davy! Já jsem tak šťastná, že jsem doma!“ A teď zvedla oči, koukne na ty závěsy a říká: „Já být sebou, tak se na ně vyseru!“ //Smích// A bylo vypráno. //Smích, potlesk// Načež jsem to napsala na Facebook, a tam někdo napsal: „Takhle se pere v 5D.“ //Smích//

Takže s migranty už to víte, máte je milovat, jako muslimy, máte milovat obrovsky své nepřátele.

Ještě bych vám mohla vyprávět jednu příhodu. Já jsem si teď nedávno vzpomněla na Metafyzické příběhy, kde pan doktor Tomáš velmi dobře popisuje, co je upsání se v černé magii do stavu démonického, tedy černého anděla, protože já jsem si nedávno vzpomněla na příběh, který mně to dobře demonstroval. To už je asi dvacet let, kdy

jsem chodila za jedním Teplickým černým mágem, ale ne proto, abych dělala černou magii, ale abych se najednou setkala s těmihle vrstvami lidí. Musí vám vždycky někdo přijít do života, aby jste si zopakovali, protože jsem se vrátila v tomhle kabátku, abych je samozřejmě potkala a nesouhlasila s jejich praktikami. A tam tenkrát přijel jiný muž na tohle setkání, a oni vždycky tak zkouší posílat něco na vás, a když ti lidé zjistí, že to na vás nereaguje, tak vás obrovsky obdivují, to v každých těch vrstvách, což je vlastně jejich iluze. A tenhle člověk měl obrovské bolesti páteře, proto také jezdil za tím druhým černým mágem, který se věnoval léčitelství, ale přes různé zařikání. A já jsem říkala: „Víš, co by mě zajímalo? Jak jsi k tomu tenkrát přišel?“ A pak jsem si na to vzpomněla, protože v Metafyzických příbězích je příběh toho čaroděje, který se vlastně spojil přes černou magii, ten příběh se jmenuje Stříbrný květ. Všechny tyto příběhy od pana doktora Tomáše jsou pravdivé, jak Půlnoční zvon, tak Stříbrný květ. A ten je podobný. Ten pán už nežije, on zemřel ve velikých bolestech. A právě tito lidé okolo něho mi vyprávěli o něm celý příběh. On žil v Mostě, kde si postavil domeček. A vedle soused na něj posílal ze zášti a ze závisti, protože on už měl ten domeček takový otlučený a neopravený, a tenhle dům byl pěkný, tak posílal nějaké nekalé věci. A tenhle člověk, protože ještě nevyšel úplně z černé magie; ono těch černomágovských a bílomágovských oblečků máte více, není jich jenom dva, tři, je jich dost, než naberete všechny zkušenosti a možnosti; takže on zašel do obchodu, koupil si knihu o černé magii a začal šprtat... Jenže vy se vždycky musíte upsat, je to úplně stejné jako v pohádkách. A když kolem sebe ten člověk udělal kruh a začal říkat zařikání, které tam bylo, tak se pak toho zděsil, úplně přesně, jako ten človíček v tom Stříbrném květu, když to přišlo, protože vy to už potom nemůžete odvrátit, ono vám to totiž vleze do vlastního kanálu místo Božství. Od té doby ve dne v noci ten hlas démona, kterého si povolal, ho nutil k činům. Měl noc, ale nemohl sám spát. A když odporoval a už to nechtěl udělat, tak ho začala strašně bolet páteř. Tohle je černá magie.

Bílá magie se zase týká andělů, to už víte. Vývojově se dostanete výš, a najednou přichází andělé. Vždycky je to projekce vašeho vlastního hmotného těla. Když pojedete do Medžugorie určité procento lidí tam ty bytosti uvidí, je to nutné, tam chodí lidé z obrovského prostranství planety. Toto prostranství je rozlehlé, a tito lidé ještě ani nedosáhli stavu černé magie a mají hodně těžké osudy plné válek, bolesti, hladomorů, nemocí, umírání, utrpení těla. A proto tyto stavy jsou důležité, a ta místa, kde kdy někdo někoho viděl. Ale když tam přijdou určité hladiny, když tam donesete to tělo v tom osudu, vidíte už tyto věci. Buď černé anebo u bílých bílé. Jsou proto, aby vás podpořily jako berlička na cestě až sem. Pamatujte si, jsou i nižší a vyšší andělské sféry.

Mně nedávno napsala paní, a já jsem jí nestihla odepsat, a tak jí vlastně odpovím v tomto okamžiku, co tedy archandělské kruhy. Pamatujte si: andělské kruhy jsou pouze planetární, jsou vašich těl, jste nejvyšší možnou jednotkou hmoty, která kdy žila na planetě. Ale těch planet podobných naší je velké množství a jsou uloženy v kružnici těsně pod přechodem do 5D, a to jsou mnohohmotné, patřící mnoha planetám, to jsou archandělské kruhy. Takže patří ke každé planetě, ale ještě mnoha dalším. Tohle je jediný rozdíl, abyste o tom věděli.

Pokud ještě budete volat na pomoc anděly, už víte, že vlastně odmítáte svůj osud ve stavu přijetí, a chcete pomoci. Ta pomoc se vám vždycky dostane, ale vy zase zkomplikujete mnoho dalších věcí. A to je ve vašem osudu nastaveno pro nabrání dalších zkušeností. A pak se umenšuje, umenšuje se hladina dobra ve vás, protože jestliže odmítám zlo, to je jeden egoismus, a když upřednostňuji dobro, tak tvořím zlo na druhé straně, protože když existuje pro vás dobro, musí být na druhé straně zlo.

Paradoxní je, teď mi můžete říct, že základní přednášky se jmenovaly že vše je dobré, ale to nebyl můj nápad. Já jsem nevěděla, tenkrát to natočili v Rumburku, a pak ten pán, který to umístil na YouTube, tak mi říká: „Jé, já jsem tam napsal, že jste říkala, že nahoře vše je dobré tak, jak to je. A já nevěděl, jak to pojmenovat, a tak jsem tam napsal: Vše je dobré.“ Já jsem říkala: „Víte co, nechte to, to je dobrý nápad.“ Ano ten Bůh to zařídil za mě, protože v té době, když jsem začala k vám mluvit, tak byste jinou hladinu neunesli. Takže vidíte, že v pokoře. I kdybych se bránila: „Ne, tak to není, a vygumuj to, a napiš tam něco jiného, a nahraj to tam znovu.“ Ne, ne, všechno je přesně tak, jak má být, a jako takové to je. A vy to musíte přijmout. Ochraňovat někoho vedle vás od nějakého zla - vy ho odimpregnováváte (fuj, to je slovo). Vy ho musíte naučit impregnaci.

Moje děti jsem pustila do všeho, když jsem o tom věděla, mnohé věci jsem nevěděla, ale ono se to stejně pak někde profláklo. A to už věděly, o co kráčí, nabraly zkušenosti. Ale ochraňovat a odstrkovat... Víte, vy jste si přišli všichni nabrat zkušenost. A vy nemůžete rozhodovat za druhého člověka, ani za vlastní dítě, i kdyby se vám nelíbil budoucí zeť nebo budoucí snacha. Ne, to je právo vašeho dítěte, aby si vybralo, tak jako vy jste si vybrali svého partnera, protože tam rezonuje vše.

A já vám teď ještě budu vyprávět jeden velmi zajímavý příběh. Je velmi důležitý, aby jste viděli, jak rozmotat velmi složitý a těžký případ. Mám známou, kamarádku, a v té rodině jsou její blízcí příbuzní, a tam se odehrával tento příběh. Matka, otec, mladí lidé, měli jednu jedinou dceru (to je jako pohádka, že – byl jednou jeden král...). Ten muž hodně pil, a když se napil, tak byl hodně agresivní na svoji ženu. A ta malá holčička odsoudila otce i matku. Otce za to, že pil a že byl agresivní. A matku za to, že neodešla od toho otce, že je slaboch, že ona by to udělala jinak... Proběhlo mnoho let. Dnes je té dceři víc jak pětadvacet let, už je dospělá. Ti rodiče se sice rozešli, odstěhovali se od sebe, ale nerozvedli se a pomáhají si. A jsou schopní spolu komunikovat, jsou přátelé, opravdu jsou dobří. Načež tahle jejich dcera si našla přítele, který ji řeže jako žito. Chlastá desetkrát tolik jak táta. A ještě jí krade peníze z peněženky anebo jí třeba sebere auto. A nedovolí jí, aby se vrátila nebo chodila na návštěvu k těm rodičům. A teď pozor, jaká je náprava. Matka s otcem musí být velmi šťastní, že se tohle děje. To je těžké, co? Protože já jako matka bych věděla, že moje dítě si přes tohohle člověka jde narovnat pohled a odsudek na mě a na mého muže. Já jsem první stupeň toho, abych prokázala pokoru. A ona musí pochopit, za prvé, matku, že nedovedla opustit otce, i když jí řezal, protože dokud ona to nepochopí a neotočí to, tak on ji nepřestane mlátit, a nemůže odejít od toho člověka. Tam jde o pochopení. Dokud ho budu považovat za špatného, že mě řeže, tak mě bude řezat. Ona tam přišla opravit ty rodiče. Takže vidíte, ono je to vlastně jednoduché, když se na to díváte takhle shůry, ale těžké je to potom provést v

realitě toho vašeho života. A pozor, skončí to vždy zdlouhavě, protože ne všichni ve stejný čas jsou schopní pochopit. Ono to odpadáva postupně, tak jak nalézáte to své dno, které se poznenáhlu objevuje. Někdy je to velmi těžké.

Moc na vás často myslím, když píšete dopisy... Ty příběhy jsou neskutečné, ale pak zázračné ve svých rozuzleních, když k nim dojdete. A to vám opravdu moc přeji. Pak cítíte obrovskou úlevu. A teprve tehdy, tak jak jsem vám řekla, že vás tak miluji, že je mi jedno, co s vámi bude, tak byste se měli vlastně stavět a ukládat do Boží vůle ty vaše miláčky, které jste porodily, vychovali, anebo byli jimi vychováni. Teprve tehdy, když přijmete vše ve svém okolí, vše se ztiší, zklidní a projdete. Ale v těchto průchodech samozřejmě máte, než k tomu dojdete, k těm stavům, různé poryvy odporů ve vlastním těle, a ty pak ještě musíte zaplatit. A pak si všechno lehne. Pak vidíte, že všechno bylo dobré, protože stav, ve kterém jste budete nacházet je ten, který jste hledali a pro který jste sem přišli, aby jste našli sami sebe – toho, kdo to chtěl.

Takže vám přeji krásné Vánoce. Užijte si adventní čas, už se vlastně krátí, zítra je poslední adventní neděle. Tento čas je jeden z nejdůležitějších v celém roce, protože končíme otočku roku. Tam hodnotíte nejenom poslední rok vašeho života, protože vaše Nadjá vidí, co jste zvládli a co jste nezvládli. Jestliže se budou stavět odpory vašeho těla, a prohlédnete se a uvidíte se a poznáte se ve dvojnosti, zjistíte, že jste Bohové ve hmotné složce. A v tomto čase lidé, kteří ještě odpory mají, budou děšení pod hmotnou složkou, protože astrální tělo teď vystupuje z planety vzhůru, což bylo vždycky ukryto pod, takže mnozí lidé, ať děti, nebo staří lidé, ti také, nebo někdy i dospělí lidé, všichni z vás, nějakým způsobem někdy zahlédnou nějakého toho bubáka, který se někde vynoří, nebo projde. Nebojte se jich. Jde o to, že hmotná složka ještě zkouší, jestli se bát budete. Už jste přeletěli do stavu Jednoty hmoty. Jste to vy sami. Jsou to vaše nižší vývojové prvky, které jsou podloženy stejným Božstvím. Pokud byste se jich báli, strhne vás hmotná složka, a ona to chce. Není čeho se bát. Pak zjistíte, že jste celým jedním jediným Bohem. Ve 3D máte Duši, ta prochází hmotou až na svůj konec, a máte celý balíček, a někdy vidíte své inkarnace, ale jakmile odložíte trojnost a dostanete se do dvojnosti zjistíte, že jste hráli všechny role, že i vy hrajete Adamcovou... I vy hrajete Dana Hrabala...

Padla.

Takže děkuji vám jako svému vlastnímu Božství. Děkuji vám jako hmotě své vlastní. A budu se na vás těšit v Centru, až se otevře. A my vám dáme vědět. Teď budu jenom za tři a půl měsíce v Košicích, to je jediné místo, které jsem slíbila už před půl rokem. A to jsem neměla to srdce odřeknout. Ale jinak budu odpočívat. A budu na vás myslet. Ničeho se nebojte, všechno je vaše. A všechno je takové, jaké je.

Krásné Vánoce. //Potlesk//